

Nejlepší odrůda? Vlašák – pašák

Víno mu úplně změnilo život. Díky němu se z ekonoma a marketéra **TOMÁŠE VICANA (48)** stal filmový producent a nadšený rolník. Otevřel si nejprve Vinnou galerii v Brně, pak Farmu Pálava a rodinné vinařství Vican v Mikulově. Podílel se na vzniku seriálu *Vinaři* a filmů *Bobule*. Premiéra volného pokračování, tentokrát s číslem 3, byla kvůli epidemii koronaviru přesunutá na neurčito. Díky lásce k tomuto nápoji se blíže seznámil s hercem Václavem Postráneckým a stali se z nich velcí přátelé. Jak na něj vzpomíná? Která odrůda je jeho srdci nejbližší? Proč se pustil do výroby vína tisíce let starou gruzínskou metodou? A jak mu v podnikání pomáhá manželka a dvě děti?

Klíčové postavy rodinného vinařství Vican – Tomáš Vican s manželkou.
„Přiženil jsem se do rodiny, která víno vyrábí. Před sedmnácti lety jsme s manželkou v Brně založili Vinnou galerii, která spojuje víno s uměním.“

■ Kdy vlastně ta vaše láska k vínu vznikla?

Už na střední škole. *(směje se)* Pak jsem se přiženil do rodiny, která víno vyrábí. Před sedmnácti lety jsme s manželkou v Brně založili Vinnou galerii, která spojuje víno s uměním. Pořádáme tam výstavy a koncerty. V Brně jsem se narodil, ale už delší dobu mám trvalé bydliště v Mikulově. Před časem to bylo překvapení i pro mou ženu – byli jsme tehdy v lázních, na recepci jsme dávali občanku, a když paní přečetla mé bydliště Mikulov, žena se na mě s údivem podívala a řekla: „My spolu už nežijeme?“ *(směje se)* Dnes tam máme samozřejmě domov všichni. V části Mušlov má sídlo naše rodinné vinařství Vican i Farma Pálava specializující se na výrobu sýrů. A sedm kilometrů odtud v Bulharech máme sklepy. Tam jsem se kdysi dostal úplnou náhodou, i když já na náhody moc nevěřím.

■ Tak byla to náhoda, nebo ne?

Kamarád mě tam asi před dvaceti lety pozval na víkend. Tehdy jsem se akorát rozhodoval, co dál. Po devíti letech v nadnárodním byznysu ve firmě Hartmann Rico jsem chtěl změnu. Koupili jsme si tam jeden sklep a udělali klasickou obytnou nadstavbu, kde jsme trávili veškerý volný čas. Naše dvě děti tam vyrůstaly. Pro mě jako pro cyklistu i rybáře to byl ráj. Brzy jsem ale na nic z toho neměl čas...

■ Jak to?

Přikoupili jsme vedlejší sklep, který byl na prodej, a poté ještě další dva. Až se zrodilo vinařství. Později se nám pro ně podařilo získat nádherné zázemí v Mikulově na Mušlově. Pálavu jsem měl vždycky pod kůží. Tvrdím, že jižní Morava je krásná, Pálava je její výkladní skříň a Mikulov je její hlavní město.

■ Ještě předtím ale vznikl první film *Bobule*. Jak vás to napadlo?

Tehdy jsem učil na několika vysokých školách ekonomiku a marketing. Chtěl jsem si vyzkoušet nástroje, jak podpořit turis-

„Po devíti letech v nadnárodní firmě jsem chtěl změnu.“

mus. Říkal jsem si, že buď uspěju, nebo si nabiju hubu. Ale že každopádně budu mít o čem vyprávět, a ne jako většina pedagogů jen teoreticky řečnit. Původně to měl být jeden pokus a dost. Nenapadlo by mě, že toho natočíme víc.

■ Kdybyste byl milovník aut, natočil byste třeba film o Škodovce?

Víno mě fascinovalo. Neobjevil jsem Ameriku. Podívejte se, jak Pán prstenů zpropagoval Nový Zéland, kde se to natáčelo.

■ Ale motivaci filmařů určitě nebylo zpropagovat Nový Zéland...

Přišlo mi to jako dobrý nápad. Tohle je můj devátý filmový projekt. A vždy to mám spojené s nějakou myšlenkou. Na vzniku filmu Lidice jsem se podílel i kvůli tomu, aby si lidi uvědomili, že bez nich a bez atentátu na Heydricha bychom pravděpodobně byli na straně poražených. Lidice byly konečně důkaz, že tady taky nějaký odboj vůbec je. Filmem Martin a Venuše jsem zase chtěl říct, že děti jsou důležitější než kariéra. Filmem *Bajkeři* jsem chtěl vybědnout děcka, aby

Vystudovaný ekonom Tomáš Vican se zamiloval do vína a stal se z něj nejen nadšený producent mléka starců, ale i producent filmů o víně. Snímky jsou z filmu *3Bobule*, který je, stejně jako předchozí dva díly, inspirován moravskými vinaři. „Ve Višňové mají Adámkovo vinařství, kde máme doteď podíl. Podle nich se jmenuje i rodina v *Bobulích*, kterou si zahrála Tereza Ramba Voříšková a Kryštof Hádek,“ říká Vican.

doma pořád nečučela do počítačů a mobilů a vyrazila do přírody.

■ Co vám řekla manželka, když jste za ní přišel s tím, že si natočíte film? Asi jste do toho investoval nejen čas, ale i peníze...

Jako skoro vždy měla pochyby. *(směje se)* Ale ona ví, že si ve finále nenechám do ničeho mluvit od nikoho. Vyznávám moudro, které ve dvojce *Bobulí* říká Lubomír Lipský: „Je lepší si to posrat podle svého než podle toho, co vám radí druzí.“

■ Tvrdil jste, že první *Bobule* stály 22 milionů korun, druhé o dva miliony víc. Co třetí díl?

Doufám, že se vejde do podobného čísla.

■ Neříkal jste si, že za ty peníze mohlo vzniknout něco jiného?

Do hrobu si nic nevezmeme. Radši ať po nás zůstanou nějaké pozitivní skutky. Na salám, který chceme, jsme měli předtím i teď. Bylo tam samozřejmě nějaké ohrožení. Největší asi při produkci seriálu *Vinaři*. Zavázali jsme se v televizi Prima, že vyrobíme šestnáct hodinových dílů. Tam to chvíli zavánělo průšvihem. Kdybychom to nezvládli dotočit do nějakého data, hrozilo to až osobním bankrotem. To jsem v rodině radši ani moc neventiloval. *(usmívá se)*

■ Kdy vám bylo nejméně úzko?

Když třeba dva dny v kuse přišlo a my nevěděli, jestli to stihneme dotočit, protože herci pak už měli zase jiné povinnosti. Poslední natáčecí den byla navíc mlha. Měli jsme točit závod hasičů, ale na kameře nebylo vidět vůbec nic. Všichni museli přijet za tři týdny a konečně jsme to dokončili. Ale to už jsem byl docela v pohodě, protože se blížila poslední klapka. Po ní jsem si pořádně oddychl.

■ Vydělaly si filmy na sebe?

První *Bobule* měly v kinech za dva měsíce 384 tisíc diváků, druhé dokonce 418 tisíc. To je na tuzemské poměry skvělý výsledek. Prodělečné nebyly, ale nevydělal jsem díky tomu balík na vinařství, to určitě ne! Musel jsem si půjčit na všechny filmové projekty i na podnikání. Ještě tak před sedmi lety jsem přitom razil zásadu, že pomalu vydělám a pak investuju. Ale když mi někdo řekne, že něco nejde, je to pro mě největší motivací to udělat... Takhle to bylo i s rozhodnutím založit si vinařství.

„Po poslední klapce jsem si pořádně oddychl.“

■ Jaké byly začátky?

Nejdřív jsem si práci na vinohradě vyzkoušel na Znojemsku, odkud pochází rodina mé ženy. Ve Višňové mají Adámkovo vinařství, kde máme doteď podíl. Podle nich se jmenuje i rodina v *Bobulích*, kterou si zahrála Tereza Ramba Voříšková a Kryštof Hádek. S filmem je spjatý i Václav Postránecký, který byl před sedmnácti lety kmotrem naší Vinné galerie. Zároveň je to kmotr našeho vinařství. Toho jsem nazval Michalica, což je zase rodina mého bratra z Moravského Žižkova u Velkých Bílovic. To jsou autentická vinařská jména.

■ Jak jste se seznámili a spřátelili s Václavem Postráneckým?

To už je tak dávno... Před více než dvaceti lety jsme jeli s manželkami do Národního

salonu vín ve Valticích. Předtím nás musel někdo seznámit. Vypravím si, že jsme se potkali na nějaké akci v Praze, začali si povídat a bylo nám spolu dobře. A ještě víc nás sblížil zájem o víno. On měl v sobě nádherné moravství, i když odtamtud nepocházel. Říkal o sobě, že je Moravák, který se náhodou narodil v Praze. A taky, že všechny věci, které by chlap měl znát, se naučil na Moravě. Tou nejdůležitější z nich je samozřejmě pít víno. *(usmívá se)*

■ Jak dopadla první společná akce?

Bydleli jsme ve Valticích v pěkném penzionu. Pak jsme šli do Salonu vín ochutnat Top 100 vín České republiky. Tehdy mě vůbec nenapadlo, že tam za několik let budu mít vlastní vína. Koštovali jsme a mudrovali nad tím. Mezi námi byl věkový rozdíl více než jedné generace, přesto mi hned nabídl tykání. Vzpomněl jsem na to, když jsem šel na vyhlášení Vinaře roku podruhé na pódium. Naše rodinné vinařství Vican v roce 2019 zvítězilo ve střední kategorii i celkově.

■ Cítil jste ze začátku k němu ostych?

Obrovský. Ten trval dlouhé roky. Vnitřně tam asi pořád byl, ale když jsme se pak spolu jednou nazí koupali v bazéně, tak už to tak neberete. *(směje se)* To bylo asi před sedmi roky. Ale picli jsme se spolu poprvé samozřejmě už v tom salonu vín ve Valticích. *(vybuchne smíchy)*

■ Čím si vás získal?

Nadhledem a životním moudrem. Občas měl teorie, které mě překvapily. Měl přehled v mnoha oborech. Rád se bavil o historii i konspiračních teoriích. Věděl, jaké mají různí mocipánové zájmy. Byť jsme se samo-

zřejmě nejvíc bavili o víně, stihli jsme probrat i témata jako vesmír a putování duší.

■ Byl věřící?

Těžko můžu mluvit za něj. Takhle přímo jsem se ho nikdy nezeptal. Ale určitě věřil v nadpřirozeno a nadpozemsko. Ty hovory nad pohárkem většinou trvaly mnoho hodin. A víno rozvazuje nejen jazyk, ale i mysl. Shrnul jsem to do poslední věty filmu *3Bobule*, v jehož konci Vaškovi Postráneckému film věnujeme. Říkám tam: „Vašku, vždycky jsi byl a navždy zůstaneš největší Mistr.“ Byl velký profík, vždy neuvěřitelně připravený, záviděl jsem mu jeho energii i paměť. Navíc v jeho věku...

■ Shodli jste se v tom, že Ryzlink vlašský je nejlepší odrůda?

Vlašák – pašák je jedna z hlášek v *Bobulích*. Stejně jako opilý řidič – veselý vrah. Už nevím, kdo z nás to vymyslel. Ale je to tak. Měl rád i Sylván. A v tom mě asi ovlivnil, na Moravě moc není, podobně jako Neuburské, a tak jsme ho vysadili. Plánovali jsme, jak ho budeme s Vaškem koštovat a křtít. Už se ho nedočkal... Ve vinohradu nic neuspíšíte...

■ Byla s ním legrace?

Samozřejmě. Dost často jsme se smáli. Ale on uměl i vyhotovit nějaké téma nebo spor. Když mluvil o nějaké nepravosti, dost často se u toho rozohnil. Až z něj šel strach. Uměl skvěle vyprávět fóry. Byl mistr slova. Nejen mluveného, ale i psaného. A když si něco napsal, velmi záhy to uměl z paměti.

■ Vínu rozuměl. Pustil jste ho i k výrobě?

Nechodil po vinohradě v modrákách, ale ve sklepech to byl můj důležitý poradní hlas. Hlavně v čase mladých vín, kdy je potřeba koštovat a přemýšlet, jak dál víno školit...

■ Hrál v obou filmech *Bobule*, měl hrát i v dalším pokračování...

Ještě před třemi roky jsem netušil, že budeme dělat trojku. Ale pak jsem se svým filmem *Bajkeři* objížděl kina a diváci se všude ptali, kdy budou další *Bobule*. Než jsem oslovil scenáristy, šel jsem za Vaškem, jestli do toho půjde. A on nadšeně souhlasil. To je přesně dva roky. Koncem června jsme se vždycky scházeli. Říkali jsme tomu „Hurá prázdniny“. Předtím v květnu pokaždé vyhlášoval výsledky soutěže Festwine, kterou už léta pořádám. Termíny jsme si potvrdili, ale pak mi ještě během března volal a opatrně naznačoval: „Člověče, možná budu mít nějaký zdravotní probl. Musím na nějakou operaci, něco s břichem. Dám ti ještě vě-

dět, ale ty květnové i červnové termíny jsou možná trochu ohrožené.“

■ Jak jste na to reagovali?

Postupně jsme škrtili ve scénáři. V první verzi to bylo na Vaškovi zase postavené. Postupně jsme to stahovali. V předposled-

„Postránecký měl v sobě nádherné moravství.“

ní páté verzi ještě měl být aspoň v úvodu a na závěr. Nakonec nám namluvil deset vět, kterými film provází. Mluví ke své dceři, kterou hraje Tereza Ramba Voříšková. Pomáhá jí radami, aby jako vinařka obstála v tom maskulinním světě. Vinařek totiž mnoho není... Ty věty jsem slyšel už asi

tricetkrát a pokaždé jsem z toho naměkko. Když to natáčel, už podle mě věděl, že je zle. Ale vůbec nic nedal najevo. Souhlasil s tím, že to bude taková pojistka, záložní plán, kdyby došlo na nejhorší. Počítal jsem s tím, že to zahodíme a budeme přece jen točit s ním. Ale bohužel...

■ Musel jste ho před těmi dvanácti lety přemlouvat, aby do jedničky šel?

Vůbec. Když jsem mu někdy v roce 2005 řekl, že chci udělat film o víně, pochválil mě, že to je výborný nápad, protože tady kromě komedií *Zralé víno* (1981) a *Bouřlivé víno* (1976) s Vladimírem Menšíkem nic takového nebylo. S tehdejším režisérem Tomášem Bařinou a scenáristou Rudolfem Merknerem jsem strávil šest víkendů mezi vinaři, aby tu atmosféru nasáli. Podobně jako teď s novým štábem. Loni jsme podnikli tour po moravských vinařstvích se scenáristy

Matějem Podzinkem a Tomášem Vávrou a režisérem Martinem Koppem. Všechno jsou to mladí kluci. Rád se obklopuji mladší generací, která je plná elánu.

■ Podílel se na scénáři předchozích *Bobulí* i Václav Postránecký?

O tom jsem s ním taky rád mluvil. Hrál mi i ve *Vinařích*. O seriálu jsem dokonce přemýšlel ještě před filmy, ale pochopil jsem, že to je běh na ještě delší trať než u filmu. Původně jsem na *Bobule* oslovil jako režiséra Honzu Hřebejka, ale zrovna točil myslím *Medvídka*.

■ Vystudoval jste ekonomiku a marketing. Bylo pro vás jednodušší produkovat a propagovat film díky účasti Václava Postráneckého? Hrají v našem filmovém prostředí známé tváře vůbec roli? Bylo pak snadnější sehnat sponzory a další herce?

Vzhledem k tomu, že tenkrát neznali herci mě ani mnoho lidí ze štábu, práci nám to

určitě ulehčilo. U nás je možná pět herců, na které diváci chodí, ale ani to není záruka vysoké návštěvnosti. I Karel Roden má za sebou filmy, které vidělo velmi málo diváků, a zakládá si na tom. Já umění nechápu jako výsadu pro elitu, točím filmy pro běžného diváka.

■ I Karel Roden se mihne ve vaší trojce *Bobulí*. Jak se vám to povedlo?

Potěšilo mě, že vzal pidiroli. Mihne se v úvodu – hraje vinaře, kterému předávám cenu, a ona tam najednou není... Já vlastně hraju sám sebe. A nic neříkám. To se dalo zvládnout, i když se před kamerou cítím podobně jako před fotoaparátem, tedy blbě. (směje se)

■ Jak jste se seznámil s Karlem Rodenem? Vy jste vlastně rozjel jeho značku vín, že?

Byl to Karlův nápad. Pravidelně jsme se stýkali, lehce degustovali a povídali si o víně.

„Netušil jsem, že budeme dělat *Bobule* trojku.“

A jednou přišel s tím, že mu někdo poradil, aby udělal svou vinařskou značku jako dobrou investici. Měl jsem pak trochu výčitky, že to nenapadlo mě a neudělal jsem řadu vína Vašek Postránecký nebo Mirek Táborský. S Karlem jsme se seznámili přes jeho brácha Mariana, který hrál už v jedničce *Bobulí*.

■ Karel Roden je pouze tvář, anebo se výroby vína účastní?

Do vinohradu nechodí. I když možná jednou třeba bude... Dělal jsem u něj na Skryšově půdní sondy, co by se tam hodilo, a vyšlo to skvěle – Ryzlink rýnský, král vín, víno králů. To k němu přesně jde. Pro rýňák hovoří nejen skladba půdy, ale i poměrně vysoká nadmořská výška. On vydrží i chladnější

teploty. Ale realizaci jsme posunuli. O vinohrad se musíte starat. Jezdit z Moravy je nesmysl. Řešení by bylo někoho to tam naučit a občas tam přijet. Zůstává to takovým našim klukovským plánem. K vínu má krásný vztah. Tedy ne že by ho nějak moc pil, ale o to víc nad ním mudruje. Každou poslední sobotu v březnu představujeme nový ročník Rodenovy řady za jeho přítomnosti u nás na farmě, už šest let. Snažíme se, aby tam byla zastoupena vína od nejsuššího až po polosladké. Aby si tam každý našel svého favorita. Vybíráme maximálně pět šest vín z ročníku. Ale řekli jsme si, že když nevyjde ročník, nemusíme udělat žádné.

■ To už se stalo?

Naštěstí jsme pokaždé aspoň jedno víno vybrali. Ale pamatuju špatné ročníky, třeba 1998. Špatný rok byl i rok 2014. Ale my jsme s Karlem začali o rok později. Od té doby je každým rokem ročník století, jak se říká. (usmívá se)

■ A jak to funguje?

Pokaždé předvyberu z ročníku to nejlepší, zároveň aby to bylo pestré. Mám třeba deset dvanáct vzorků a společně nad tím pak s Karlem debatujeme. A postupně vyřazujeme, pak se zase k něčemu vracíme, aby z toho vznikla zajímavá řada. To mě na té spolupráci s Karlem baví nejvíc. Ve sklepech mám nejraději období od Vánoc doteď. To se klubou mladá vína. Je ještě takové neučesané a zároveň v něm už člověk vidí potenciál. Pak nás ještě ve vinařství čeká dlouhá cesta. S víny, o kterých si myslím, že by mohla být skvělá, si pak hrajeme na sudech. To trvá i rok. Většinou Karel přijede do Bulhar do sklepa anebo na Farmu Pálava.

■ Kolik té Rodenovy řady prodáte?

To je doplněk. Zhruba 2 až 2,5 tisíce od jedné šarže. Za rok jsme neměli celkově víc než 10 tisíc lahví. Celkově prodáváme 130 tisíc lahví. Teď nám rodit 30 hektarů vinic. Příští rok by to snad mělo být 33. Za další dva

Snímek z natáčení filmu *Martin a Venuše*. Vedle herce Tomáše Hanáka stojí koproducent Tomáš Vican.

roky 35. Pak mám ještě v plánu dalších deset hektarů vysázet a to považuju za strop. Chci zůstat v kategorii střední vinařství.

■ Kterým odrůdám se u vás nejvíc daří?

Kromě vlašáku i Ryzlinku rýnskému. Ten máme v nejprudším svahu nad rybníkem a je taky skvělý. Ve trojce říká Václav Postránecký hlášku: „Na ryzlinky nespěchej, těm sluší botrytida. Jediná plíseň, kterou máme my vinaři rádi.“ To radí své filmové dceři Tereze. Plíseň šedá bobulku obejmě, žije z vlhkosti, která je uvnitř. Díky tomu v bobuli zůstává hustší a silnější extrakt. V podstatě je to obdobný proces jako při výrobě tokajských vín. Když se to povede, rýňák z Podmušlova je moje srdcovka.

■ Která trať je vaše největší láska?

U vína mě fascinuje, že žádné není nej. To je neustálý vývoj. Když je dobré plzeňské, je pořád stejné. U vína je to napětí, kam se to vyvine. Rodinný klenot je vinohrad, kde jsme natáčeli i hodně obrazů do filmu *3Bobule*. To je viniční trať Pod Mušlovem. Jedná se o 19 hektarů jihozápadního svahu, do kterého se celý den opírá slunce. Pod tím je rybník, což dohromady tvoří nádherné mikroklima. Přes něj se díváte na Svátý kopeček nad Mikulovem. Nebo na Stolovou horu nad Klentnicí. Jen tam být a sledovat ráno východ slunce nebo si tam večer sednout a dát si pohárek s vlašáčkem, to je paráda! Přes siluetu Svátého kopečku to házi

rudou oblohu. Udělal jsem tam dvě lavičky z dvou velkých dubů, které ležely a hnily vedle minaretu v Lednici. Jedna je uprostřed vinohradu. Lidi jí říkají Michalicova lavička, protože na ní sedával i Václav Postránecký. To místo mám moc rád.

„Ryzlink rýnský, to je král vín a víno králů.“

■ Co tam máte za odrůdu?

Cabernet Sauvignon, jednu z mála modrých odrůd, co máme. Tu necháváme pravidelně nejdéle ve vinohradu. Chceme, aby byla hodně nazráta. Tři týdny kolem nás už mají všichni posbíráno, a my hlídáme špačky a zloděje.

■ Máte vzduchovku?

Ta by byla kolikrát málo, máme brokovnici. (směje se) A poplašňáky.

■ Na zloděje?

Dosud jsem to neřešil, ale loni jednou zrána po lehké bouřce jsem našel uprostřed vinohradu s traminem zapadlé auto. Zničilo nám deset hlav, jak nemohlo vyjet. Kombík měl vytrhané sedačky, uvnitř byly bedny na hrozny. Přijeli policisté, podle značky ztotožnili majitele. Dokonce si pro něj do Velkých Bílovic dojezda zásahovka. Dotáhli

ho do vinohradu. A nic... Za dva měsíce mi přišel dopis, že nemají důkazy. Ten zloděj tvrdil, že chtěl naše víno jen ochutnat a natrhal si jen pár hroznů. Přitom nám chyběly tři řádky, asi 600–700 kilogramů. To je absurdní.

■ Mávnete nad tím zlodějem rukou?

Důvěřoval jsem české policii. Ale asi to budu muset vzít do svých rukou. Když jsem viděl toho pachatele, bylo mi ho až skoro líto. Vypadal zmateně. Je víceméně jasné, že to dělal na zakázku. Už mám dva tipy. To ho ale neomlouvá. Vymýšlel si, že byl na houbách, tam přitom žádné nerostou. Pak se mu údajně zatoulal pes, kterého nemá. Po premiéře filmu *Bobule*, který mě hodně zaměstnal, se na to vrhnu. Dám to na inspekci, aby práci policie prošetřili. S tím zlodějem se mám sejt v rámci občanskosprávního řízení v Mikulově, aby nám dorovnal aspoň škodu za zničené hlavy a ohnuté sloupky. Motiv krádeže máme v *Bobulích* teď taky, byť okrajově. Možná jsem to tím přivolaal... Žena mi říkala, jestli už toho není moc, protože jsme to měli i v jedné epizodě seriálu *Vinaři*. Chci, aby ty filmové projekty byly oslavou vínorodné jižní Moravy, ale nechci, aby to vypadalo, že vše je zalité sluncem.

■ Do jaké míry se naplnila vaše snaha filmy a seriálem zpropagovat Moravu? Je to vůbec měřitelné?

Za jedny *Bobule* jsem od České marketingové společnosti dostal cenu malého delfína pro nejlepšího marketéra roku. Desítky majitelů penzionů a hotelů mi psaly nebo říkaly, že se jim díky těm filmovým počínům zvýšila návštěvnost. Před čtyřmi roky si Vinařský fond ČR nechal udělat studii, co nejvíc pomohlo vinařům k odbytu vína a k zvýšení turistiky. A dvě třetiny vinařů zaškrtly moje filmové projekty. To mě moc potěšilo.

■ Jak vás podporuje rodina? Baví to manželku?

Snad ano. Určitě ano, říká, že je moje kreativní podpora. Jsme rodinné vinařství. My dva jsme spolu od střední školy. Manželé jsme přes šestadvacet let. Předtím jsme spolu skoro čtyři roky chodili. Já jsem byl ve čtvrtáku gymnázia, ona dělala o dva roky níž střední průmyslovku. S dcerou na klíně dostudovala vysokou školu stavební, stejně to nikdy nedělala, protože hned poté přišel syn, takže pokračovala na mateřské. Pak začala pracovat v naší Vinné galerii. Později jsme vstoupili do rodinného podniku jejího strýce – Adámkovo vinařství. To mě inspirovalo. Před šesti lety jsem založil Rodinné vinařství Vican. Pětadvacetiletá dcera od začátku pomáhá na Farmě Pálava, kde vyrábí sýry. Ke každému našemu vínu máme vlastní sýr. V tom jsme celkem výjimeční.

„Vzduchovka by byla málo, máme brokovnici.“

■ Co se hodí k vlašáku za sýr?

Záleží na tom, k jakému. Čím mladší víno, tím čerstvější sýr. Mám rád jarní vůně typu medvědí česnek. Hrajeme si s bylinkami. K botrytickému rýňáku, který jsme nazvali podle vrchu Kienberg, se naopak hodí nazrálý sýr typu čedar. K červenému vínu děláme kávový sýr. Ten se hodí i ke kvevri vínu. To je tradiční výroba podle gruzínského modelu v hliněné amfoře. Zkoušíme různé kombinace... Synovi je jednadvacet, ten od patnácti každé léto tráví na vinohradě, mezitím pomáhá ve Vinné galerii nebo na akcích, prodává víno. Dělal poslíčka teď při natáčení trojky *Bobulí*. Je ve druhém

◀ Dobří kamarádi. „Václav Postránecký byl před sedmnácti lety kmotrem naší Vinné galerie. Zároveň je to kmotr našeho vinařství,“ vzpomíná Tomáš Vican, „záviděl jsem mu jeho energii i paměť.“

ročníku na medicíně. A jde mu to. Řešili jsme i vinařskou školu, ale rozhodnutí jsem nechal na něm. A jsem za něj rád. Protože z vinaře se doktor nestane, kdežto z doktora se vinař klidně stát může.

■ Mají k vínu obě vaše děti vztah? Nebo je musíte nutit?

Vědí, že se musejí zapojit. Ale jestli z nich budou nadšení vinaři, těžko říct. Nicméně já se do důchodu nechystám. Třeba v tom budou pokračovat až vnuci. Prozatím mám dva od dcery: Františkovi budou tři a Vincentovi rok a půl. Zatím se nadšeně potulují po farmě. Máme tam lamu, osla a dva psy.

■ Zmínil jste kvevri víno. V čem je výjimečné?

Je nesrovnatelně jiné od mainstreamu. Říká se mu oranžové víno nebo naturální či organické. Osobně preferuji název kvevri víno, protože to oranžové můžete udělat různou metodou. Je tam nula jakékoliv chemie a cukru. Vše je absolutně prokvašené. Proto je vhodné i pro diabetiky. Bílé víno macerujete na slupkách pár hodin, kdežto tady to leží šest až osm měsíců. Vše dobré se z bobule vyluhuje do moštu. Zvlášť u voňavých odrůd, jako je tramin, touto meto-

dou vzniká skvělý výsledek. Metodou výroby červených vín z modrých hroznů děláte vlastně oranžové víno z bílých hroznů. Kvevri ale děláme i z modrých hroznů – pak vznikne víno černé barvy.

■ A jak chutná?

Na první pití je to víno komplikované. Dvacet procent to miluje, zbytek odmítá. V naší produkci je to samozřejmě jen doplněk, asi deset procent z celkového objemu, libůstka pro největší fajnšmekry. Na první chuť je to šok. Ale propijete se k němu a pak už u něj většinou zůstanete. Víno lidi začínají objevovat přes sladká a voňavá. Toto je úplně na druhé straně spektra. Znalci většinou pijí spíš suché, protože tam můžou vnímat ty zajímavé nuance. Kvevri vína jdou ještě dál – někomu nechutná ani jako víno. Když zavřete oči a dáte si náš kvevri tramin, na první dobrou chutná jako intenzivní výluh z čaje. A protože tam je tolik vůně a chuti, ani si nevšimnete, kolik je tam alkoholu. V tom je to pití kvevri vína zrádné. Ale krásné.

Milan Eisenhammer

Tomáš Vican rozjel limitovanou edici vín Karel Roden. „Byl to Karlův nápad. Pravidelně jsme se stýkali, lehce degustovali a povídali si o víně. A jednou přišel s tím, že mu někdo poradil, aby udělal svou vinařskou značku jako dobrou investici. Měl jsem pak trochu výčitky, že to nenapadlo mě a neudělal jsem řadu vína Vašek Postránecký nebo Mirek Tábořský.“

▲ Diváčky vysoce ceněný film *Lidice*, který měl šest nominací na Českého lva, vznikl i díky Tomáši Vicanovi. Byl jeho spoluproducentem. „Na vzniku filmu *Lidice* jsem se podílel i kvůli tomu, aby si lidi uvědomili, že bez nich a bez atentátu na Heydricha bychom pravděpodobně byli na straně poražených.“